

Psaníčko o táboře.

Pojď se mnou někam, kde šumí les,
louky kde voní a hučí jez,
půjdeme do kraje, kde slunce pálí,
do kraje rybníků tam někde v dáli,
kde bílá oblaka po nebi letí
tam budem šťastni jak malé děti.

Jak už je to dávno, co jsi tohle napsal. Strašně... Šest let. Vydry tehdy jely na tábor a vy s Kwakim jste hnili v kasárnách. Oběma se vám hrozně stýskalo, chtěli jste být na Krávovně a ne za ostnatým drátem v Mariánkách či Janovicích, a tak jsi mu aspoň poslal tuhle básničku. Kwaki už pár let nejezdí, ale tys od té doby nevynechal ani jednou, naopak dvakrát jsi tu prožil dva běhy. Vloni to už byl tvůj jedenáctý tábor, letos završíš tučet. Kolik jsi toho tady už prožil, kolik lidí poznal, s kolika se rozloučil. Když jste odtud před jedenácti měsíci odjížděli, bylo ti moc smutno, bylo ti i líto těch, kteří se s vaším lomem loučili naposledy, nebo si to aspoň mysleli. Sám jsi věděl, že se sem ještě mnohokrát vrátíš a že se sem vrátí i oni, ale stejně jsi byl jako vždycky naměkko. Jen si spočítej, kolikrát jsi to tu během toho necelého roku navštívil. Poprvé - hned pár dní po táboře na bourání, které se to poprvé po mnoha letech moc líbilo, protože jsi spoustu lidí poznal úplně z jiné stránky. Pak dlouho nic až báječný silvestr s pohodou snad toho opravdového kamarádství, které všichni tolik potřebujete. Potřetí jsi tu byl 20. února, to tu ležela spousta sněhu. Nebylo ti zrovna nějak dobře na duši, ale Krávovna ti ji pohladila. Potom jsi v Liščí rokli strávil krásné tři dny v květnu. Ukazoval jsi to tady Muzzymu a byl pyšnej, jak kdyby ti to tady patřilo. Všichni jste se na těch pár desítek hodin vrátili do dětství a hráli si a hráli a hráli. No a v červnu jsi tu byl hned dvakrát - nejdřív na brigádě a pak se třídou na výletě. Měl jsi moc velkou radost, že kamarádi jeli s tebou a pomohli ti. Hned na začátku července ses tu objevil na tři dny znovu, hlídali jste už postavený tábor a nakonec jste se tu zastavili na pár dní utahaní cestou z velkého vandru Vysočinou. Od minulého léta jsi sem zajel osmkrát. Ale přece to nebylo ani jednou ono. Vždycky znovu si uvědomuješ, že Krávovna bez stanů je smutná a prázdná a když tu ty stany jsou, chybí ta tvoje parta. A proto se stejně vždycky nejvíc těšíš na tábor. A teď je to tady. Po roce čekání... Po měsících příprav... Po spoustě práce a zařizování... Tak teď jen aby to stálo za to, aby tu vládl mír, pohoda, legrace a kamarádství. Aby všechna ta práce a přípravy nepřišly vniveč. Aby pořád svítilo sluníčko, aby to sluníčko svítilo v každém z nás. Tak to ti přeju. To vám přeju všem.

léto 1992